

bejde, der blev leveret. Men siden brevet af 25. januar 1999, hvor det typiske altså var interne konflikter, har vi jo fået en række tragiske erfaringer. De er ikke længere interne, de er i meget høj grad grænseoverskridende. Den fuldstændig tragiske og vanvittige bombning i Istanbul i dag viser jo også, at vi står med en helt ny krigs- og fjendesituation, som også kræver en folkeretlig udvikling, som ikke kunne vides i 1999 og ikke er forudset af folkeretten.

Det gør bl.a., og erfaringerne med de ting, der er sket siden hr. Niels Helveg Petersens brev fra 1999, gør, at jeg synes, det er godt, at et stort flertal i dag er enig om, at bede DIIS om at videreudbygge de tanker. De vil være gavnlige både for Folketinget og for regeringen, når vi forhåbentlig skal beklæde pladsen i Sikkerhedsrådet, hvor jeg så til beroligelse for hr. Søren Søndergaard kan sige, at i alle de samtaler, jeg har haft med landene, om de vil stemme på os eller ej, er der ingen, der har sat spørgsmålstejn ved det danske engagement i Irak.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Jeg vil gerne bede om mere ro i salen. Man kan måske ikke høre, hvad jeg siger dernede? Jeg vil gerne have mere ro i salen.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Jeg vil bare lige sige til udenrigsministeren, at det, jeg anfægtede, var jo ikke, at ministeren ikke havde rapporteret om samtalen med Colin Powell. Det var indholdet, der var interessant. Og jeg citerede fra en meget berømt bog, der beskriver, hvad der er blevet sagt i den samtale, hvor Colin Powell sagde til udenrigsministeren: Uanset hvad og uanset hvilke midler det måtte kræve, så skal Saddam Hussein og hans regime fjernes. Det var det, der var indholdet.

Det var en ret væsentlig oplysning, som udenrigsministeren fik tilbage i juli måned sidste år, som jo gør, at man kan begynde at undre sig over, hvorfor de oplysninger ikke er kommet frem til Folketinget, for det var jo nogle andre argumenter, man brugte for at begrunde krigen. Det er det ene.

Det andet spørgsmål, som jeg flere gange har stillet til udenrigsministeren, er: Er det ikke korrekt, at et stort flertal af lande i FN's Sikkerhedsråd, da man vedtog resolution 1441 i november sidste år, klart forudsatte, at der ikke var auto-

matik i forhold til magtanvendelse, men at man skulle vende tilbage til en beslutning i FN's Sikkerhedsråd for at iværksætte en militær intervention imod Irak? Er det ikke korrekt, at det er sådan, det forholder sig?

Kl. 14.15

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg er glad for, at hr. Kofod bekræftede, at Folketinget havde fået oplysningerne, som jeg ikke skal hverken be- eller afkræfte. Det er det samme, der står i bogen, så det må jeg ikke. Men Folketinget fik oplysningerne om min samtale med Colin Powell, og det i øvrigt det sted, hvor man skal have dem, nemlig i nævnet.

Hvad flertallet i Sikkerhedsrådet regnede med, kan hr. Jeppe Kofod gætte på, og det har hr. Jeppe Kofod ingen viden om. F.eks. har seks af landene aldrig nogen sinde markeret, hvad de ville gøre i marts, fordi de sagde, at der lå et veto foran dem, og hvorfor skulle de så markere sig? Så det er jo det rene gætværk.

Det, man kan konstatere, er det rent konkrete: at der i 1441 står, at man skal mødes igen for at overveje situationen. Det er, hvad der står. Der står ikke, at man skal mødes igen for at træffe en ny beslutning.

Man mødes jo igen mange gange, og det er også derfor, vi siger, at der måske kommer en ny beslutning, og så må vi se på den. Der kom så ikke nogen ny beslutning, men man mødtes for at overveje det. Man mødtes heller ikke for at træffe en beslutning, der ophævede de forrige beslutninger.

Jeg vil så henvise hr. Jeppe Kofod til stats- og udenrigsministrenes erklæring fra EU's topmøde den 17. februar i år, hvor Frankrig og Tyskland er med. Der er jo ikke tvivl om i den topmødetekst, at krig kan blive den sidste løsning, hvis han ikke reagerer på og respekterer 1441. Så der var ingen tvivl om, at det var metoden, hvis ikke andre virkemidler virkede.

Det var simpelt hen et spørgsmål om tidspunktet. Og der kunne man have forskellig vurdering, og der var vi uenige i marts måned, men det er en helt anden sag. Det er ikke et spørgsmål om jura, det er et spørgsmål om en vurdering af tidsspørgsmålet, hvornår nok er nok. Der var vi uenige, men som jeg siger: De, der skabte tvivl om det, fremskyndede og fremkaldte konflikten.